

Aynia

Nummer ett, oktober 1999

Internetversionen utan bilder

Innehåll

Adress	3
Inledning	3
<i>Standardsaker med andra ord.</i>	
jUnicon – Tankar	5
<i>Kan ses som en kongressrapport. Men det är inget jag rekommenderar; den är alldeles för kort.</i>	
Militant Fandom?	8
<i>Organiserad fanac.</i>	
Robert Rankin	10
<i>Ett porträtt av en engelsk författare</i>	
Böcker och annat läsbart	13
<i>The Science of Discworld och några andra äldre och nyare böcker.</i>	

Adress

Aynia (Vet du inte vem hon är har du läst alldeles för lite keltisk mytologi. Skäms på er.) kommer att ges ut i minst två nummer, varav detta är den första. Priset ligger på runt 10 kr om du inte möter mig ansikte mot ansikte, mest på grund av porto och omkostnader. Det går givetvis även att få mot det vanliga. Alla illustrationer och texter är egenhändigt tillverkade på mer eller mindre klassiskt sätt.

LoCs, ”beställningar” och liknande skickas till:

Nicklas Andersson
Ljungbyvägen 5
341 76 Ryssby

eller varför inte skicka ett epost till
hologram@algonet.se

Inledning

Till en början trodde jag att det var lätt att göra ett fanzine, men när jag sedan satte mig ner för att göra ett själv då kom jag på vad det var som var svårt – att göra ett bra fanzine. För att göra det måste man skriva, något som jag egentligen har gjort allt för lite de senaste två åren. Innan dess skrev jag mycket – dock hellre än bra, något som Ahrvid påpekade i ett epost från den tiden. Han har säkert inget minne av den saken, det har egentligen inte jag heller, men jag rensade nyligen ut bland epost-lådorna.

Nu när jag åter börjat skriva känner jag mig mer levande än på länge, det känns bra i hela kroppen helt enkelt. Tyvärr låter sig inte nio års negativa påverkan glömmas bort helt, jag är fortfarande mycket mer osäker på mig själv än vad jag borde vara. Efter varje sida frågar jag mig själv ifall det är bra, oftast bryr jag mig inte om att svara utan skriver lugnt vidare.

Jag har tagit mod till mig och börjat skriva lite noveller, det känns ännu bättre än det gjorde att skriva det här fanzinet. Fanzines är bra på sitt sätt, men just här och nu passar noveller bättre för mig, även om ingen kommer att läsa dem inom en snar framtid.. Disciplinen tröt och därför hann jag tyvärr inte få någon

novell färdig till detta nummer, men jag tycker att jag har fyllt ut med en hel del innehåll ändå.

Nu har jag inte all tid i världen för att göra det jag tycker om – läsa, skriva och se gamla svartvita SF-rullar – eftersom skolan tar upp en del timmar av dygnet. Att sätta sig i skolan var det blandade känslor om, hemska minnesbilder från grundskolan visades som diabilder innanför ögonenlocken, helt oprovocerat dessutom. Det visade sig inte alls vara så hemskt denna gång, även om nu inte alla ämnen var mycket att hurra för – nästa år blir det nog fria kurser för min del. Då kommer andra frågor upp, som vilka kurser då? Beslutsångesten griper tag i mig och jag blir nollställd. Några månader innan det är aktuellt att göra det där jobbiga valet. Jag behöver en sådan där snurra tror jag. Men just nu måste jag fokusera mig på matematiken, som för en gångs skull är trevlig och rätt kul att hålla på med.

Allt har dock inte varit bra hela tiden. Tänka sig, jag fick faktiskt tacka nej till fanac i både Umeå – vilket berodde på avståndet – och i Skåne. Det är väl Skåneresan som grämer mig mest antar jag, eftersom jag hade planerat att vara där – med tågbiljetter och allt. Sjukdom och det faktum att jag bor långt bort från alla andra hidrade mig från att medverka.

Jag tror att det här fanzinet är bra, i alla fall för att vara min debut. Det är ljusår bättre än det fanzine som jag och en vän satt och skrev på en Facit skrivmaskin vid tio års ålder – just det fanzinet blev aldrig färdigt och inga texter från den finns i det här fanzinet, jag är inget monster om du nu trodde det. Några av de saker vi skrev var faktiskt riktigt kul, om än på ett nostalgiskt plan.

Tillbaks till det här häftet. En del av innehållet tycker jag är riktigt bra, annat är lite åt det mediokra hållet. På det hela taget är jag nöjd, förutom med inledningen, det är den texten du läser just nu. Det måste vara det svåraste med hela fanzinet, att göra en bra inledning utan en massa ologiska vändningar och som ger intrycket av möjligheten till intelligent synpunkter längre in bland sidorna. Förhoppningsvis har jag gjort det, men om jag misslyckats katastrofalt är det ingen skada skedd, även om jag hoppas att någon lyckas ta sig förbi inledningen.

Men själv är jag nog knappast känd för var sig min logik eller skarpa intelligens. Jag är nog inte känd alls när det kommer till kritan, du undrar säkert vad jag är för någon kuf. ☹

jUnicon - Tankar

Jag har nu äntligen varit på en av alla dessa mytomspunna kongresser. Träffade en flodhäst, en uppsjö andra djur samt en del förvirrade människor som tidigare varit för mig helt okända.¹

Kongressen var mycket trevlig, mycket trevligare än vad jag först hade väntat mig. Detta i sin tur gör att jag förhoppningsvis även besöker (detta uttalas givetvis ”kommer på”) framtida kongresser. Att bli halvt övertygad att komma till Uppsala:1999 med orden »*Och du, om du kommer till Uppsala vi kommer att stava ditt namn rätt!*« säger nog en del om min motståndskraft för tillställningar som dessa.

Jag var lite mer på program-punkterna än vad jag hade tänkt, men jag får skärpa mig till nästa gång. Eller inte, det beror trots allt på programmet.

Redan på fredagen strulade det lite, eftersom Hans Arnold saknade möjlighet att närvara. Tråkigt nog hade hans fru blivit sjuk.

Utanför baren hände det inte speciellt mycket på fredagen. Även om programmet blev hastigt ändrat och lite allmänt stökigt lyckades ändå Martin Easterbrook liva upp dagen.

* * *

Redan när jag vaknade med solen i ögonen på lördagen kände jag på mig att dagens program skulle bli bättre än fredagens. Det kan man lugnt säga att det blev.

Jag och Karl-Johan Norén, vars bäddsoffa jag så oförskämt lånat som liggunderlag, tog omvägen till SF-

Bokhandeln innan jUnicon öppnade. Inget besök i Stockholm utan att handla mycket böcker.

Eller vi skulle mötas där, eftersom han skulle skriva ut en trave papper på hans jobb. Utrustad med ett tredagars kort för bussar och T-banetåg och ett lokalsinne som inte hittar en exit-skylt begav jag mig mot bokhandeln. Denna tur resulterade i ömma fötter och en halvtimmes längre färd än vad jag hade räknat med. Men jag kom fram och trösthandlade några böcker.

Vi anlände nog precis efter att de öppnat kongressens dörrar, förutom kommittén var vi nästan först. I väntan på mer folk tog vi en match frusen metanhockey, vilken jag förlorade. Med tanke på att motspelaren hade vissa svårigheter nere i försvarszonen borde jag ha gjort ett mål förutom det där misstaget med självmålet från andra sidan planen.

Efterhand började mer personer komma. Jag kollade lite på böckerna som blivit över sedan bokfrossardagen, jag hittade några som jag plockade åt mig. Programmen startade strax efter att jag hade betalat, men då var de ändå lite försenade.

Hans Arnold kom trots allt under lördagen och utgjorde kongressens bästa punkt. Han visade bilder ur sin självbiografi och bjöd på sig själv när han berättade sin historia. Bertil Mårtensson var även han intressant och underhållande att lyssna på.

Öhlen var till större delen god, även om det var någon som inte föll mig i smaken. Richard Berghorn orkade inte dricka upp all sin öhl, han gav då mig en

¹ Det där med djuren var en ”undersökning” som Capricciosa gjorde under lördagen, tyvärr saknades den i jUnicon-upplagan.

av sina burkar, denna vänliga gest uppskattades djupt (Tack Richard, än en gång).

Jag missade några av de programpunkter som jag ville se, men det är väl smällar man får ta när man har kul utanför panelrummet. Främst tänker jag då på den med Martin Easterbrook och Vincent Docherty och deras punkt om hur man inte arrangerar en WorldCon. När denna pågick satt jag och lyssnade på en diskussion om tvångstankar. Kanske inte allt för långt ifrån WorldCon när allt kommer omkring.

* * *

Något som störde mig hände dock på tunnelbanan på väg från själva kongressen under lördagskvällen. Jag skulle gå av när någon relativt ung person klädd i en träningsoverall-liknande sak — han var kanske i arton-årsåldern — ställde sig jämte mig för att även han skulle lämna vagnen. Han sa »Tjena« eller något lika klämfrisk. Själva var jag tröttare än vanligt och fick bara fram ett litet simpelt »Hej«.

Han reagerade direkt på mitt uttal

och utbrast häpen »*Du är från landet. Du bor inte här va?*« Efter ett endaste litet ord. Eftersom jag inte bor där och var för trött för att komma på någon bra kommentar var jag tvungen att ge honom ett simpelt nej.

Men landet? Riktigt så långt vill jag inte gå. Jag kommer från ett litet samhälle i Småland. Landet för mig är en gård med getter och kor, kort och gätt, ett ställe där man kanske till och med föder upp hästar. Det är landet.

Vi däremot har inte ens ett litet trädgårdsland. Vi har knappt något gräs — vi har däremot en massa mossor. Att komma från landet är en individuell grej, det är inget speciellt ställe som det går att peka ut med fingret på en landkarta.

Det här kommer att låta rent ut sagt förskräckligt men det kändes som om att bara för att jag inte hade en stockholmsdialekt antog han automatiskt att jag inte kunde ha varit från någon större stad. Nu hade han i och för sig rätt, men samma sak hade kunnat hända vem som helst, även människor från andra storstäder. Det känns faktiskt diskriminerande.

* * *

Sedan var det då dags för den sista dagen på kongressen, söndagen. Denna dag hade tre stora händelser, diabilder, bokauktion och en liten nostalgipanel.

Först ut var diabilderna från tidigare kongresser, något som är en mindre tradition om jag har förstått saken rätt.

Mot slutet av auktionen upptäckte jag till min fasa att jag hade köpt mer än vad jag hade väntat mig. Men dyrt var det inte, sammanlagt behövde jag betala ungefär lika mycket som några fick betala för en Philip K. Dick. Några böcker för fem kronor är inte fel.

Ett tag blev jag lite orolig, när Sten Thaning började bjuda emot, jag hade läst om hans dyra bokvanor tidigare. Även om jag inte fick alla jag ville ha, blev det en del ändå.

Nostalgitripfen var det jag fann bäst efter Hans Arnolds punkter. Lite fanhistoria är aldrig fel, speciellt med tanke på att jag inte visste något sedan tidigare.

* * *

Nu tog inte mitt besök slut för att kongressen gjorde det. Mitt tåg gick inte förrän på måndagen efter. En måndag

som jag spenderade läsa fanzine och göra ett återbesök på SF-bokhandeln. De hade en utförsäljning av Alpha-serien, fjorton böcker för en tia stycket. Hade jag inte köpt dem hade jag ångrat mig resten av både detta och nästa liv. De sista pengarna jag hade spenderade jag på en tvåliters cola strax innan tåget avgick hemåt.

Resultatet av bokförsäljningen på kongressen, både på och utanför auktionen, ledde till hemska konsekvenser. Eftersom jag helt enkelt inte kunde låta bli att ta en sväng förbi SF-bokhandeln på måndagen svällde kassarna ännu mer. Efter att släpat hem alla förtio böckerna visade det sig att min hylla för olästa böcker blev knöckfull. Inte för att jag klagat, men nu behöver jag en hylla till och den enda lediga platsen jag har är över fönstren. ☹

Militant Fandom?

Det finns vissa ord som fastnar lättare än andra, oftast rör det sig om helt absurda samman-slagningar. Av en händelse fastnar dessa ord i sinnet likt refrängen till en låt av Bad Religion. Frasen *Militant Fandom* är i mitt tycke en typisk sådan. Någon på JUnicon yttrade detta ord under någon paneldebatt, någon i publiken har jag för mig. Jag vet inte vem, jag tror att det var och i så fall, rör det sig om någon komplicerad underground-rörelse? Finns det folk inom fandom som springer runt och målar slagord i stil med »Befria fandom!« på kärnkraftsreaktorer och slakteri-bussar?¹ Förhoppningsvis inte, även om slagorden är ack så trevliga i sig.

Vad skulle fandom vinna på att måla slakteribussar? Antagligen skulle dessa fans endast utsättas för FAFIA under

påtryckningar från de lokala polismyndigheterna samt att fandom skulle bli kvällstidningarnas nya syndabock. Detta skulle i sin tur endast vara skadligt för fandom.

Undergroundrörelser finns det säkert, det har det i alla fall gjort tidigare. Men just nu märks de inte utåt, vare sig öppet eller maskerade. För närvarande tror jag att dessa samman-slutningar betyder mindre för fandom idag än de skulle vilja.

* * *

En teori som smög sig in var att *Militant fandom* skulle kunna vara en liten skara fans som samlas utan kontakt med övriga fandom. Lika snabbt som tanken hade anlänt förkastade jag den. Dessa grupper,

¹ De gällande platserna förekommer med lokalvariation. Givetvis. Det har trots allt visat sig lite svårt att skriva "Fanzines åt folket!" på en kärnkrafts-anläggning mitt inne i Göteborg Centrum. Främst på grund av att det saknas en sådan byggnad där.

som det antagligen finns fler av än man klan tro, kan i min mening inte kallas för militanta. De lider av samma ”symptom” som den enskilde grottfanen. De är bara ett litet steg närmare att kliva ut i den stora fandomvärlden.

Nu går detta emellertid att diskutera. Men som jag ser det är dessa grupper inte en del av fandom. De saknar kontakt med andra klubbar/föreningar och är således endast fans utan fandom-tillhörighet. Hur skulle de då kunna vara militanta?

Nej, för att beskriva *Militant Fandom* måste de gamla schablonerna brytas ned. Fandom är på det hela tagit inte alls speciellt mycket för militarism eller tvång om anpassning efter gruppens tankar och åsikter.¹

* * *

En troligare variant är att *Militant Fandom* av idag skulle kunna vara de fans som sprider sf till de icke fan-populerade områdena. Nu menar jag inte att någon räknas hit bara för att de sitter och läser en sf-bok på bussen. Det krävs lite mer engagemang och vilja än så. Men förutom detta krävs det också att det märks utanför fandoms gränser.

Att skriva tolv tjocka fanzines per år är således inte alls förknippat med denna fan-undergrupp. Även om fanzineförfattarna engagerar sig mer än de flesta fans hjälper inte detta. Fanzines har svårt att nå ut över gränserna. Sedan kvittar det vilken typ av fanzine det handlar om.

Militant Fandom skulle däremot mycket väl kunna inkludera de fans som går in i den lokala Bokia-butiken och undrar om de har någon bok av E.E. Doc

Smith. Bara för att få dem att öppna ögonen för annat än Henning Mankells senaste polis-roman.² I värsta fall skulle Bokia-expediten komma fram med en Terry Brooks-bok. I bästa fall, ja då kanske sf-kulturen sprider sig som en löpeld genom samhället.

I och med att få ut böckerna och sprida sf till det mer riksomtäckande butikskedjorna göds även intresset för att träffa andra fans. Detta vore i mitt tycke en satsning som definitivt inte vore fel. Där är trots allt där nytt blod skall hämtas. Sedan kvittar det att SF-bokhandlen finns. Där handlar de som redan är fans. *Militant Fandom* är i mina ögon de som kämpar och blöder för att fandom skall växa.

* * *

Min slutsats är att *Militant Fandom* är någon som tar tag i detta även utanför de stora kongresserna och verkligen tar sig tid att finna alla dessa dolda SF-fans som finns runt omkring oss alla i samhället. Grottfans är som bekant svåra att hitta och få ut ur isoleringen. Tillsammans med den påstridige sf-fanen som inte vill förlita sig på postorder och terroriserar närmsta lokala bokhandel tror jag att dessa båda arketyper är grundstommen i fandoms militanta grenar.

I slutändan gör dessa båda fandom till ett bättre ställe, med stora bokhyllor och ständigt nya neofans. Men den som har axlat *Militant Fandoms* mantel har även ett slitsamt liv framför sig, fyllt av besvikelser och motgångar.

En trevlig benämning med en hård missvisande yta med andra ord. (Jag tror ordet *Militant Fandom* och dess slagord skulle passa bra på en T-shirt också...) ☹

¹ Även om Tokholms Stockigensällskaps ”medverkan” i Forodrimms karnevalståg mycket väl skulle kunna klassas som en militant kupp.

² Inget om Henning Mankell men alla bokaffärer verkar minst sagt besatta av honom.

Robert Rankin

Det finns många författare att fastna för, själv hade jag turen eller oturen att läsa Robert Rankins bok *Book of Ultimate Truths* för några år sedan. Jag hade då redan läst igenom större delen av Terry Pratchetts dåvarande samling publicerade böcker.

I mitt sökande efter likvärdig humor såg jag Roberts bok i SF-bokhandelns katalog och efter en mindre tid av beslutsångers skickade jag efter den. Detta är något som jag ibland har ångrat. Speciellt när jag inte haft råd att köpa hans senaste roman eftersom den är inbunden.

* * *

Robert Rankin föddes likt många andra av en mor under 40-talets sista år. Sedan dess har han växt, blivit äldre och enligt vissa skall han även vara ganska lång. Hur det är med den saken vet jag inte, hans längd lyser inte igenom i hans berättarteknik och jag har aldrig haft nöjet att träffa honom.

Han skall även vara en mycket rolig person privat, och är uppskattad på engelska kongresser, något som jag definitivt inte tvivlar på. Han gillar dock inte för stora folksamlingar, speciellt inte ifall han skall hålla tal. Hade jag varit en fattig student lite längre skulle jag gärna ha deltagit på Octocon X i Irland där han var hedersgäst.

Det fanns en tid då han inte skrev böcker, en gång för länge sedan läste han faktiskt på konstskola. Ealing School of Art närmare bestämt, där han även lärde känna en viss Freddie Mercury.¹

Robert har ingen ordbehandlare, utan förlitar sig helt på en gammal uppfinning som kallas skrivmaskin. Detta kan bero på att han inte gillar teknologi speciellt mycket. I en intervju delgav han sitt bästa tips för att skriva en bestseller, »*First get twenty copy-books and two thousand blue Biro...*« Jag har ännu inte prövat detta, men det skulle vara kul att se ifall det hjälper.

Förutom att han skriver sina egna böcker, gör han sedan en tid tillbaka även omslagen. Sågs det i alla fall, med tanke på hans utbildning är det nog sant ändå. Ett blev till och med refuserat av hans förlag, antagligen på grund av den nakna kvinnan. Istället blev det en »biker»-tekanna som enligt Robert själv faktiskt har något med historien att göra.

Enligt författarpresentationen har Robert haft en hel del suspekta jobb, bland annat toplessdansör och en före detta sexatlet.² Han har som du kanske redan har märkt en viss vana att överdriva och hitta på, något som han utnyttjar maximalt när han har möjlighet. Jag hittade en av dessa presentationer som jag beslutat att återge i sin helhet, den speglar hans person på ett underbart sätt.

»Still worshipped as a god in upper Sumatra and admired by a generation as the man who upstaged Hendrix at Woodstock with a ukelele solo. Robert Rankin is best known in his native land as the many-times winner of the prestigious Robert Rankin Literary Award For Bestest Novel Ever. Declining the offer to be the new James Bond, his ambition remains to give up world-class Formula One motor racing and become the dictator of a small South American republic. Or an estate agent. Or a teapot.«

¹ Som av en händelse skulle bli mer känd än Robert.

² Hurvida hans fru delar hans åsikter framgår inte, och det vore inte god smak att återge detta ifall hon nu hade sagt något.

* * *

Hans berättelser utspelar sig till skillnad från annan humoristisk fantasy nästan aldrig i en sekundär värld. Istället låter han böckerna handla om något mer jordnära, oftast är stället Londonförorten Brentford, men även andra platser runt omkring London har figurerat enstaka gånger.

Brentford har även gett namn åt hans mest kända serie, vad som tidigare kallades för Brentford Trilogin. Dessa böcker är i mitt tycke det bästa Robert har gjort. Av en händelse har det utkommit fem böcker i serien varvid den skippade "trilogi"-biten, allt för att den inte skall jämföras med Douglas Adams *Lifstarens Guide Till Galaxen*.

Men den stora skillnaden är att Roberts böcker har en handling, är galnare än vad Douglas Adams kan drömma om samt bättre på ett rent allmänt sett. Hur de skulle kunna bli hopblandade är utanför min fattningsförmåga.

Det är för övrigt i den serien som större delen av hans återkommande personer har gjort sitt första framträdande. Vem kan glömma universalgeniet (enligt han själv givetvis) Hugo Rune och hans matchande ego som är stort som ett hus i tio dimensioner? Att Hugo då var en självgod klant gör inget, redan nästa gång denne man visar sig har han förvandlats till den självgode guru som alla älskar och hatar.

Huvudpersonerna i Brentford-böckerna har även dem figurerat i andra böcker, om än i mindre skala. Finns Brentford med i en av Roberts böcker så finns även Jim Pooley och John Omally med på ett hörn.

Bara en sådan sak som att låta dem

spenderar sin tid med att undvika jobb och dricka kopiösa mängder öhl, något som inte är det minsta pedagogiskt, men samtidigt ger det huvudpersonerna en mänsklighet de inte skulle haft annars. Det hemskaste som någonsin kan hända händer, oftast på puben The Flying Swan. En gång hade han till och med mage att låta pubens ägare installera ett videospel där, till både gästernas och bartenderns förtret.

* * *

Roberts böcker innehåller ofta inlindade skämt och paralleller till hans andra böcker. En hel del mer än vad man kan tro. När jag läste om dem hittade jag saker som jag aldrig skulle sett tidigare. De flesta av hans böcker är av klart definierbar engelsk typ, vilket har visat sig vara problematiskt framförallt i landet på andra sidan polen.

Endast tre böcker har mig veterligen gets ut där och de tre råkar vara Armageddon trilogin. Varför just den gavs ut vet jag inte, men en okvalificerad gissning är att det berodde på att en av huvudpersonerna var en tidsresande Elvis Presley och hans ständige kompanjon Barry, den talande brysselkålen.

Den gick inte direkt hem där, något som inte är direkt förvånande. Den driver hej vilt med den katolska kyrkan och bibeln (båda versionerna). Någon kanske nu får för sig att denna trilogi är en ripoff på Pratchett och Gaimans *Good Omens*, men det är helt fel. Förutom bibeln och armageddon har de inget gemensamt — dessutom kom *Armageddon the Musical* ut ett år innan *Good Omens*.

* * *

Roberts övriga böcker är minst lika underliga och innehåller mer än bara SF och fantasy referenser. Han lånar inspiration från andra mer obskyra områden för att sedan böja till det så att det passar hans syften. I bland dessa måste jag skjuta in att en del förefaller vara underligare än de egentligen är. *A Dog Called Demolition* har enligt texten i början vare sig någon början, mitten eller slut. Till en början var jag skeptisk till detta men efter sista sidan upptäckte jag att han hade rätt, det finns ingen början, mitten eller slut.

Andra idéer han använt inkluderar: att jorden är ihålig, tidsresor och paradoxer, klassikern med rymdinvasjon, en galen fd påve och hans onda jättestora magiska bönor, gömda härskare och så

vidare. Den där gömda härskaren tyckte jag var intressant, främst på grund av att ingen sa hans namn rakt ut, men det var införstått att det inte kunde vara någon annan än självaste jultomten.

Förutom den ”vanliga” typen av fiktion har han även gjort annat. Som en självbiografi kallad *Sprout Mask Replica* till exempel. Att kalla den självbiografi kanske är fel, fiktiv självbiografi stämmer nog bättre. Att något inte stämmer™ märks redan lite vagt i första kapitlet med liknelsen om stolen (en moralisk saga i sju delar), men sedan bär det utför rejält.

Enligt den påverkar Robert omedvetet händelser runt omkring i världen, avancerad kaos-teori med andra ord, med han själv som fjärilen.¹

En av de otrevligare personerna är hans farbror Brian och hans äldre bror. Något som är en omöjlighet eftersom vad jag har förstätt har han ingen äldre bror, däremot en yngre. Sedan finns det sidohistorien om hur mänskligheten sakta men säkert blir erövat av kål från trädgårdsland runt om i världen.

Det är som du säkert förstär en ren omöjlighet att denna biografiska text är sann. Jag tvivlar på att den innehåller ett sant ord, förutom personernas namn.

* * *

Tyvärr är allt inte bra, även den gode herr Rankin har sina svackor och givetvis blir en del böcker sämre än de andra. Jag har försökt börja på *The Greatest Show Off Earth* tre gånger, men jag har alltid plockat upp en annan bok efter några sidor. *Dance of the Voodoo Handbag* läste jag ut men den nådde ändå inte upp till mina förväntningar. Vilket var beklagligt, men jag funderar på att läsa om den och se

¹ Jag vet, jag vet. Fjärilen är bara en ytterst liten del i kaosteoriens yttersta periferi, men det räkar vara så att den frasen är mest känd ute bland allmänheten.

Böcker och annat läsbart

ifall min åsikt om den har förändrats något.

Men när Robert är riktigt bra lyser det om varje sida. Hans blandning av alla möjliga genrer och hans berättarstil kan vara lite förvirrande först, men det vände jag mig vid snabbare än väntat.

Robert Rankin är när allt kommer omkring en mysco man som sällan gör det man förväntar sig. Om han gjorde det skulle magin i hans böcker försvinna. ☹

* Bibliografi *

The Antipope (1981)
 The Brentford Triangle (1982)
 East of Ealing (1984)
 Sprouts of Wrath (1988)
 Armageddon the Musical (1990)
 They Came and Ate Us: Armageddon 2 the B-Movie (1991)
 The Suburban Book of the Dead: Armageddon III: The Remake (1992)
 The Book of Ultimate Truths (1993)
 The Greatest Show Off Earth (1994)
 Raiders of the Lost Car Park (1994)
 The Most Amazing Man Who Ever Lived (1995)
 A Dog Called Demolition (1996)
 Nostradamus Ate My Hamster (1996)
 Sprout Mask Replica (1997)
 The Brentford Chainstore Massacre (1997)
 The Dance of the Voodoo Handbag (1998)
 Apocalypse (1998)
 Snuff Fiction (1999)

Till min fasa uppträckte jag på JUnicons andra dag, innan kongressen hade öppnat givetvis, att en ny Discworld-bok hade kommit till SF-Bokhandeln. Eftersom jag är en människa vars självkontroll sjunker avsevärt när jag befinner mig i en bokhandel köpte jag den. Detta trots att den var inbunden och med ett pris som befann sig farligt nära trehundra kronors gränsen.¹ Risken fanns att jag hade köpt den vad den än hade kostat. Det är ju ändå en Pterybok, dessvärre tog det ett litet tag innan jag började läsa den, det fanns så mycket annat intressant i bokhyllan.

Men nu är det inte alls någon en standard bok om Discworld, den kommer om jag inte har fel i november. Boken som vilar i mina händer är *The Science of Discworld*, som Ptery skrev med Ian Stewart och Jack Cohen.

Jag måste erkänna att jag har "fuskat" lite, eftersom jag har läst några av Ian Stewarts böcker tidigare² och funnit dem mycket underhållande, om än lite för matematiska på sina ställen.

Det första intrycket av boken, *The Science of Discworld* menar jag då, är att den är mycket intressant upplagd. Istället för att förklara Discworld ur vår synpunkt, beskriver dessa tre herrar hur Discworlds magiker skulle se på vår värld med all dess underliga logik och fysiska lagar. Givetvis då med en stor portion humor.

Kort och gott är det en ofantligt intressant bok, med alla de vanliga fotnoterna. På ett ställe där universums ålder diskuteras, meddelar författarna läsaren att det går lika bra att byta ut åldern med termen »*a very long time*.« Klart läsvärd bok i min mening.

¹ Det är den gräns för hur mycket jag kan tänka mig att betala för en bok. Inbunden eller ej, tre hundra är en ganska stor summa. Hur jag ska göra med Neil Stephensons *Cryptonomicon* vet jag inte. Den skulle vara trevligt att ha med tjocka pärmar.

² Jag har faktiskt läst en del av Ptery också.

* * *

Stardust (Neil Gaimans nya bok) visade sig vara en i mitt tycke underbar historia. Den handlar om Tristan, en ung man som letar efter en fallen stjärna för att imponera på en tjej. Stjärnan föll ner någonstans inne i faerieland och av en ren tillfällighet råkar Tristan vara halvblod och kan därför bege sig in dit genom den ständigt bevakade dörren. Behöver jag nämna att andra också letar efter stjärnan av en eller annan orsak? Och stjärnan själv visar sig snart inte alls uppskatta det faktum att hon skall färdas till människorna som en trofé.

Den version av boken jag har är den icke illustrerade versionen. Att ha den illustrerade i inbundet format vore toppen, men jag fick alltså nöja mig med den billigare utan bilder och i storpocket. Nu senare, efter att jag hade köpt den här, släpptes även den illustrerade i ett budgetformat. Det var lite otrevligt gjort. Förhoppningsvis missade jag inte allt för mycket, förutom att Charles Vess gör grymt snygga teckningar.

* * *

Psychoshop (Roger Zelazny tog över skrivandet på den efter Alfred Besters död) var en liten besvikelse. Grundidén tyckte jag var bättre en vad slutresultatet blev. En affär där man kan byta bort oönskade saker från sitt jag. För delar av sin själ går det att få ett sjätte sinne eller varför inte en otrolig tur?

Själva boken är bra, men den räcker inte ända fram, den förlorar istället en hel del styrka ungefär halvvägs. Innan dess är den ändå lite svagare än vad jag

erfarit av Besters tidigare verk. Detta är nog en konsekvens av att den borde ha genomgått lite mer omskrivningar, eller borde den kanske bara ha lämnats orörd.

* * *

Jag har alltid varit svag för engelska humorist-författare. Därför tog jag upp Matthew Thomas *Before & After* med lite för höga förväntningar. Men med tanke på att det är en debutbok tyckte jag att den var bra, även om humorn och berättarstilen gick lite upp och ner på sina ställen.

Grundidén är att armageddon närmar sig, det första tecknet på detta händelseförlopp är att fåren börjar explodera. Fåren får dock inte mycket tid i själva boken, förutom i början och slutet. Boken handlar om Mike Nostrus, en man som levt fasligt länge och kan förutse framtiden.

Nu är det lite svårt att bedöma en författare på bara en bok, men Thomas har förutsättningarna att bli en riktigt uppskattad humorist inom en snar framtid, bara han inte gör något riktigt dumt. ☹